

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 48/14
Luxemburg, 3 aprilie 2014

Hotărârea în cauza C-559/12 P
Franța/Comisia

Curtea confirmă că garanția implicită acordată de statul francez în favoarea La Poste constituie un ajutor de stat ilicit

Există o prezumție potrivit căreia acordarea unei astfel de garanții implică o îmbunătățire a poziției financiare a întreprinderii printr-o înlesnire a sarcinilor care grevează bugetul său

Până la transformarea sa, la 1 martie 2010, în societate pe acțiuni cu capital public, întreprinderea franceză La Poste era asimilată unei instituții publice cu caracter industrial și comercial (IPIC), cu alte cuvinte unei persoane juridice de drept public care avea personalitate juridică distinctă de a statului, autonomie financiară și competențe de atribuire speciale fără a-i fi însă aplicabile procedurile de insolvență și de faliment de drept comun.

Prin decizia din 26 ianuarie 2010¹, Comisia a constatat existența unei garanții nelimitate a statului francez în favoarea La Poste din cauza anumitor particularități intrinsec legate de statutul său de instituție publică. Aceasta arăta că La Poste nu era supusă dreptului comun privind redresarea și lichidarea întreprinderilor aflate în dificultate și că un creditor al La Poste avea întotdeauna garanția de a obține rambursarea creanței sale. Comisia concluziona că garanția nelimitată acordată de Franța întreprinderii La Poste constituia ajutor de stat incompatibil cu piața internă.

Acțiunea în anulare formulată de Franța a fost respinsă prin Hotărârea din 20 septembrie 2012², Tribunalul considerând că, în esență, o astfel de garanție nelimitată constituie un avantaj în favoarea La Poste. Franța a formulat, așadar, recurs la Curtea de Justiție.

În cadrul acestui recurs, Franța impută în special Tribunalului că, pe de o parte, a considerat că Comisia putea să răstoarne sarcina probei privind existența garanției și, pe de altă parte, a încălcat normele privind nivelul probatoriu necesar în acest scop. Curtea arată însă că Tribunalul nu a validat, în principiu, nicio utilizare a unor prezumții negative și nici răsturnarea sarcinii probei de către Comisie. Prin urmare, asemenea Tribunalului, Curtea apreciază că Comisia a examinat în mod pozitiv existența unei garanții de stat nelimitate în favoarea La Poste prin luarea în considerare a mai multor elemente concordante care permiteau să se stabilească acordarea unei astfel de garanții. De asemenea, Curtea confirmă că, după cum a admis în mod întemeiat Tribunalul, pentru a dovedi existența unei asemenea garanții, Comisiei îi este permis să se întemeieze pe metoda seriei de indicii serioase, precise și concordante pentru a verifica dacă există, în dreptul intern, o obligație a statului de a utiliza resurse proprii pentru a acoperi pierderile unei IPIC aflate în faliment și, așadar, un risc economic suficient de concret de cheltuieli care grevează bugetul de stat.

Franța impută de asemenea Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept prin aceea că a statuat că Comisia a dovedit corespunzător cerințelor legale existența unui avantaj care decurge din pretinsa garanție de stat. În această privință, Curtea declară că există o prezumție simplă potrivit căreia acordarea unei garanții de stat implicite și nelimitate în favoarea unei întreprinderi care nu este supusă procedurilor de drept comun în materie de redresare și de lichidare a întreprinderilor aflate în dificultate are drept consecință o îmbunătățire a poziției sale financiare printr-o reducere a

¹ Décision 2010/605/UE a Comisiei din 26 ianuarie 2010 privind ajutorul de stat C 56/07 (ex E 15/05) acordat de Franța în favoarea La Poste (JO L 274, p. 1).

² Hotărârea Tribunalului din 20 septembrie 2012, Franța/Comisia (cauza [T-154/10](#)).

sarcinilor care grevează în mod normal bugetul său. Prin urmare, o asemenea garanție de stat procură un avantaj imediat acestei întreprinderi și constituie un ajutor de stat, în măsura în care este acordată fără ca beneficiarul acesteia să plătească prima corespunzătoare suportării riscului de către stat și permite obținerea unor condiții financiare mai bune pentru un împrumut decât cele care există, în mod normal, pe piețele financiare. Astfel, pentru a dovedi avantajul obținut printr-o asemenea garanție de întreprinderea beneficiară, este suficient ca Comisia să demonstreze existența însăși a garanției respective, fără a fi necesar să demonstreze efectele reale produse de aceasta de la momentul acordării ei. Tribunalul a concluzionat, așadar, în mod întemeiat că Comisia a respectat sarcina probei și nivelul probatoriu necesar pentru a demonstra avantajul conferit de garanția de stat implicită și nelimitată, precizând că o astfel de garanție oferă împrumutatului posibilitatea „de a beneficia de rate ale dobânzilor mai mici sau de a oferi mai puține garanții”.

MENTIUNE: Curtea de Justiție poate fi sesizată cu un recurs, limitat la chestiuni de drept, împotriva unei hotărâri sau ordonanțe a Tribunalului. În principiu, recursul nu are efect suspensiv. Dacă este admisibil și întemeiat, Curtea anulează decizia Tribunalului. Atunci când cauza se află în stare de judecată, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul. În caz contrar, ea trimite cauza spre rejudecare Tribunalului, care este legat de decizia pe care Curtea a pronunțat-o în recurs.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708